ἄρρεν, οὕτως αὐτοῦ τοῦ θήλεος ἡ παρθένος πρὸς τὴν γυναῖκα. ἡ μὲν γάρ, ἤδη γυναῖκα· ἡ δέ, οὔ. εἰς τὴν τούτων οὖν μεταβάλλει. ἐπὶ μῆκος γὰρ ταύταις ἡ αὔξησις. διὸ καὶ Ὅμηρος εἶπε, —μῆκος δ᾽ ἔπορ Ἄρτεμις ἁγνή· ὡς διὰ τὴν παρθενίαν, ὃ εἶχε, δυναμένης δοῦναι. ἐπὶ οὖν εἰς τὸ ἄρρεν κατὰ τὸ μέγεθος μεταβάλλει. οὐ γὰρ εἰς τὸ τέλειον μεταβάλλει. οἱ δὲ εὐνοῦχοι εἰς μέγεθος τὸ μῆκος ἐπιδιδόασιν. λ Διὰ τί οἱ εὐνοῦχοι ἢ ὅλως οὐκ ἴσχουσιν, ἢ ἧττον ἰξίας; ἢ ὅτι μεταβάλλουσι τὴν φύσιν ἐν τῇ ἐκτμήσει εἰς τὰ ἄγονα; τοιαῦτα δὲ παῖς καὶ γυνή· ὧν οὐδέτερον ἔχει ἰξίας· εἰ μή τι σπάνιον ἡ γυνή.

λα Διὰ τί μᾶλλον ἄνθρωπος πολλὰς φωνὰς ἀφίησι· τὰ δὲ ἄλλα, μίαν, ἀδιάφορα ὄντα τῷ εἴδει· καὶ τοῦ ἀνθρώπου, μία φωνή, ἀλλὰ διάλεκτοι πολλαί. λβ Διὰ τί δὲ αὐτὴ ἄλλη, τοῖς δὲ ἄλλοις οὔ; ἢ ὅτι, οἱ μὲν ἄνθρωποι γράμματα πολλὰ φθέγγονται· τῶν δὲ ἄλλων τὰ μέν, οὐδέν· ἔνια δέ, δύο ἢ τρία τῶν ἀφώνων; ταῦτα δὲ ποιεῖ μετὰ τῶν φωνηέντων τὴν διάλεκτον. ἔστι δὲ ὁ λόγος, οὐ τὸ τῇ φωνῇ σημαίνειν, ἀλλὰ τοῖς πάθεσιν αὐτῆς, καὶ μὴ ὅτι ἀλγεῖν χαίρει. τὰ [δὲ] γράμματα, πάθη ἐστὶ τῆς φωνῆς. ὁμοίως δὲ εἴτε παῖδες καὶ τὰ θηρία δηλοῦσιν· οὐ γάρ πω οὐδὲ τὰ παιδία φθέγγονται τὰ γράμματα. λγ Διὰ τί μόνον τῶν ἄλλων ζώων ἄνθρωπος γίνεται ἰσχνόφωνον; πότερον ὅτι καὶ ἐνεόν; ἡ δὲ ἰσχνοφωνία, ἐνεότης ἐστίν. ἀλλὰ δὴ καὶ οὐδ᾽ ὅλως πεπλήρωται τοῦτο τὸ μόριον. ἢ ὅτι κοινωνεῖ μᾶλλον λόγου· τὰ δ᾽ ἄλλα, φωνῆς; ἔστι δὲ ἰσχνοφωνία, οὐ κατὰ τὸ ὄνομα ἕν, ἢ οὐ συνεχῶς διεξιέναι. λδ Διὰ τί ἄνθρωπος γίνεται ἐκ γενετῆς χωλὸς μάλιστα τῶν ἄλλων ζώων; [πότερον ὅτι ἰσχυρὰ τῶν ἄλλων ἐστὶ σκέλη τῶν ζώων;] ὀστώδη γὰρ καὶ νευρώδη, καὶ τετράποδα καὶ ὄρνιθες ἔχουσιν· οἱ δὲ ἄνθρωποι, σαρκώδη. διὰ τὴν ἁπαλότητα οὖν θᾶττον πηροῦται ἐν τῇ κινήσει; ἢ διότι μόνον τῶν ζώων πολλοὺς ἔχει χρόνους τῆς γενέσεως καὶ γὰρ ἑπτάμηνα καὶ ὀκτάμηνα, καὶ δεκάμηνα γίνεται. τοῖς δ᾽ ἄλλοις εἷς χρόνος τῆς τελειώσεως γέγονεν οὐ διατρίψας· τοῖς δ᾽ ἀνθρώποις πολύ, ὁ χρόνος γίνεται τῆς ἐν πλήθει διατριβῆς. ὥστε κινουμένων διὰ τὸ ἁπαλὰ εἶναι, θραύεται τὰ ἀκρωτήρια ἐν τῷ πλείονι χρόνῳ πλείω.

λε Διὰ τί οἱ εὐνοῦχοι ἑλκώδεις τὰς κνήμας ἴσχουσι καὶ σαπράς; πότερον ὅτι καὶ αἱ γυναῖκες· οἱ δ᾽ εὐνοῦχοι, γυναικικοί; ἢ τοῦτο μὲν συμβέβηκεν· αἴτιον δὲ καὶ ταῖς γυναιξὶν.

A mas profunditate etiam augeatur, & latitudine: ſic etiam perfici ipſe aſſolet. Adhæc, vt fœmina ad marem, ſic fœminæ ipſius virgo ſe habet ad mulierem: altera enim generoſa iam eſt, altera nōdum eſt. In eam igitur ipſam fœminæ magnitudinem mutantur: creſcere nanque in longitudinem corpus aſſolet fœminarum. Vnde carmen illud Homeri,

B *Virgo Diana dedit prælongi corporis vſum:*

vtpote cùm rem, quam ſuam ob virginitatem haberet, largiri nimirum poſſet. Ergo non magnitudine in marem mutatur, cùm non in magnitudinis genus perfectè commutetur. Spadones enim longitudine tantùm in magnitudine proficiunt.

39 Cur ſpadones vel omnino varicibus vacant, vel minus habent, quàm cæteri? An quoniam naturam ſuam, dum caſtrentur, C in genus ſeminis infœcundum commutarint. Talis autem eſt puer, & mulier: quorum neutrum habere varices ſolitum eſt, præterquàm ſi mulier raró.

Problemata quæ hîc à Gaza ſunt omiſſa, habes ab eodem verſa in ſectione ſequenti problem. 57. 59. 60.

40 Cur homo omnium maximè animan D tium oriri claudus poteſt: Vtrum quòd cæterorum crura robuſtiora ſunt: oſſe nanque, & neruo, tam quadrupedum quàm auium conſtant, hominum carne redundant. Itaque facilius hæc ob ſuam mollitiem lædi poſſunt, cùm ſe in vtero mouēt. An quòd ſolus ex omnium animantium genere varia generationis tempora obtinet, nam & ſeptimo, & octauo, & decimo E menſe venire in lucem poteſt. Cæteris tempus vnum perficiendi ſine mora ſtatutum eſt: hominum generi tēporis multum, pro varia ratione immorandi conſumi neceſſe eſt. Itaque cùm fœtus mouentur, extrema, quòd tenerrima ſunt, facilè infringuntur, & eò magis quo plus temporis interceſſit. 41 Cur ſpadones cruribus putridis, vlceroſiſque ſunt? Vtrum quòd F etiā mulieret crura habent eiuſmodi: ſpadones autem effœminati omnino ſunt. An hoc accidit. Cauſam autē mulieribus